

έξοχή.

Ένας επιθεωρητής της Δημοσίας Έκπαιδευσεως ἀπήγγειλε έναν πυριφλεγῆ λόγο πρὸς τιμὴν τοῦ μακαρίτου. Ένας ἀπὸ τοὺς μαθητὰς ἀρχισε νὰ κλαίῃ. Αὐτὰ τὰ λίγα δάκρυα ἦσαν γιὰ τὸν Ἀχμέτ Σεφκέτ Ἐφέντη πὺ γλυκὰ ἀπὸ τὸν λόγο τοῦ επιθεωρητοῦ. Ἐπειτα τὸ πλῆθος διαλύθηκε. Ὁ γέρο καθηγητής, ξαπλωμένος φαρδύς-πλατύς γιὰ αἰῶνες, κάτω ἀπὸ τὰ κυπαρίσσια — χωρὶς νὰ συλλογίζεται πειὰ τὰ μαθήματα καὶ τὶς ἐπιπλήξεις τῶν ἀνωτέρων του — περίμενε τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

***

Ἡ μέρα τῆς αἰωνίας συγκεντρώσεως ὄλων τῶν νεκρῶν ἔφθασε τέλος. Ὁ φόβος τῆς μοναξιάς δὲν ὑπῆρχε πειὰ γιὰ τὸν Ἀχμέτ Σεφκέτ Ἐφέντη. Θὰ κρατοῦσε τώρα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων αὐτοὺς πὺ ἀγαποῦσε.

Πῆγε λοιπὸν σ' ἓναν ἄγγελο πὺ κρατοῦσε τὰ δημοτολόγια τοῦ Παραδείσου καὶ τοῦ ἐξήγησε τί ἤθελε λέγοντας:

—Θέλω νὰ χω κοντὰ μου αὐτοὺς πὺ ἀγαπῶ!

Ὁ ἄγγελος χαμογέλασε καὶ τοῦ ἀπάντησε:

—Ὅλους; Καὶ νομίζεις πὺς θὰ δεχθοῦν; Ἄν, παραδείγματος χάριν, συγκεντρώσης ὀλόγουρά σου ὄλες τὶς γυναῖκες πὺ ἀγάπησες δὲν θὰ μοιάζης μὲ τοὺς πασάδες πὺ ζοῦνε στὴ γῆ μὲ τὶς ὀδαλίσκες τοὺς καὶ τὶς σκλάβες τοὺς; Κι' ἔπειτα, θὰ μπορῆς τάχα νὰ ὀνομάζης ἀγάπη ἓνα αἶσθημα πὺ θὰ μοιράζεται σὲ τόσα πλάσματα; Μελέτησα τὸ μητρώο σου, καθηγητὰ Ἀχμέτ Σεφκέτ Ἐφέντη... Ἦσαν προσβλημένοι ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια τῆς ἀγάπης καὶ τῆς πίστεως καὶ γι' αὐτὸ ἦρθες ἐδῶ... Μὰ θέλοντας γύρω σου ὄλους ὄσους ἀγάπησες, κάνεις ἔτοι τὴ μεγαλύτερη ἀπιτία στὸν καθένα ἀπ' αὐτοὺς.

Ὁ γέρο καθηγητής σῶπασε καὶ ἔγινε πελιδνός. Ἐπειτα εἶπε:

—Καταλαβαίνω... Εἶνε ἀδύνατον, κι' ἐδῶ ἀκόμα, νὰ κλείσω μέσα στὴν ἀγκαλιά μου ὄλους, ὄσους ἀγάπησα... Τότε θὰ ἔπρεπε νὰ διαλέξω ἀνάμεσα ἀπ' αὐτούς... Πῆγαινε με στὸν πατέρα μου καὶ στὴν μητέρα μου... Θέλω νὰ ζήσω κοντὰ τους.

Ὁ ἄγγελος δίστασε πάλι.

—Νομίζω πὺς αὐτὸ εἶν' ἀδύνατον, εἶπε. Γιατί ὁ πατέρας σου κ' ἡ μητέρα σου ξαναπῆραν ἐδῶ στὸν οὐρανὸ τὴν ἡλικία πὺ εἶχαν ὄταν παντρεύτηκαν. Ξανάγιναν δυὸ ἐρωτευμένοι δεκαοχτῶ καὶ εἴκοσι χρόνων, ἐνῶ ἐσὺ εἶσαι ἄνθρωπος ἡλικιωμένος, πειὰ, μὲ γένεια... Πὺς θὰ μὴ μὴ ρέσης νὰ συνεννοηθῆς μαζύ τους;

—Ἐχεις δίκη, ἀπάντησε ὁ Ἀχμέτ. Καὶ ἐξ ἄλλου δὲν θὰ μὴ ἄρесе νὰ ἔβλεπα ἔτοι τοὺς γονεῖς μου... Τότε πῆγαινε με στὴ γυναῖκα πὺ ἀγάπησα περισσότερο στὴ γῆ...

—Πολὺ καλά, ἀποκρίθηκε ὁ ἄγγελος. Μὰ ποιὰ εἶνε ἡ γυναῖκα αὐτή;... Γιατί κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς σου, ἀγάπησες καμμιὰ ἔκατοστή γυναῖκες καὶ ἡ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς σοῦ ἦταν ἡ πὺ ἀγαπητὴ στὴν ἐποχὴ τῆς. Εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ διαλέξεις μιὰ ἀπ' αὐτὲς.

—Πολὺ καλά... Ἀγάπησα σὲ ἡλικία δεκαεφτὰ χρόνων μιὰ παιδούλα δεκατεσσάρων χρόνων. Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη καὶ μεγαλύτερη ἀγάπη τῆς ζωῆς μου. Αὐτὴν θέλω...

Ὁ ἄγγελος συμβουλευτήκε τὰ βιβλία του καὶ ἀπάντησε:

—Ἀδύνατον, γιατί καθὼς βλέπω ἐδῶ, παντρεύτηκε μὲ κάποιον ἄλλο. Ζῆ τώρα μαζύ μὲ τὸν σύζυγό τῆς στὸν Παράδεισο.

—Πολὺ καλά. Πῆγαινε με τότε κοντὰ στὴν πρώτη μου γυναῖκα...

—Δυστυχῶς κι' αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον... Γιατί, ἔπειτα ἀπὸ τὸν χωρισμὸ τῆς μαζύ σου, παντρεύτηκε μ' ἓναν ἔπαρχο. Πέθαναν καὶ οἱ δυὸ πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ καὶ ξανασυναντήθηκαν στὸν Παράδεισο, ὄπου ζοῦν ἀρμονικά.

—Τότε πῆγαινε με στὴ δεύτερη γυναῖκα μου...

Ὁ ἄγγελος κύτταξε πάλι τὰ βιβλία του καὶ τοῦ ἀπάντησε:

—Μὰ κι' αὐτὴ, ὄσον καιρὸ ζήσατε μαζύ, εἶχε ἓναν ἔραστή, μὲ τὸν ὀποῖο σ' ἀπατοῦσε... Τὸν ξαναβρῆκε ἐδῶ καὶ ζοῦνε μαζύ...

Ὁ καθηγητής σκέφθηκε λίγο καὶ ἔπειτα εἶπε στὸν ἄγγελο:

—Μοῦ μένει ἀκόμα μιὰ τελευταία ἐλπίδα... Εἶχα μιὰ ἐρωτικὴ περιπέτεια μὲ μιὰ νέα γυναῖκα, ὄταν ἤμουν τριάντα - πέντε χρόνων... Ἦταν τρελλὴ ἀπὸ ἔρωτα γιὰ μένα... Ἄν μποροῦσα τούλαχιστον νὰ τὴν ξαναβρῶ αὐτὴν...

—Πολὺ εὐκόλα τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄγγελος. Μόνον πὺ μὴ φαίνεται πὺς ἡ πληροφορίες πὺ ἔχεις γι' αὐτὴν δὲν εἶνε πλήρεις... Γιατί αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἦταν τρελλὴ ἀπὸ ἔρωτα γιὰ ὄλον τὸν κόσμον... Ἐδῶ πέρα ἔχει συγκεντρώσει γύρω τῆς ὄλους τοὺς ἔραστάς τῆς... Εἶνε ἐβδομήντα μ' ὀγδόντα ἐπὶ τοῦ παρόντος... Θέ-

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΜΙΚΡΕΣ ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

(Ἀπ' τὰ σατυρικά φύλλα ὄλου τοῦ κόσμου)

ΣΤΙΣ ΑΛΠΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΒΕΤΙΑΣ

Ὁ ὀδηγός, ἀπευθυνόμενος σ' ἓναν Ἄγγλο περιηγητὴ, ὁ ὀποῖος συνοδεύεται ἀπὸ τὴν κόρη του:

—Ἐδῶ ἀκριβῶς, σέρ, εἶνε τὸ μέρος, στὸ ὀποῖο πέρυσι ὁ μαρκήσιος Ηγυρι ἔπεσε καὶ σκοτώθηκε.

Ὁ Ἄγγλος περιηγητὴς πὺ τὸν ἀκούει ἔκπληκτος:

—Μὰ τί λέτε; Τὸ μέρος ὄπου σκοτώθηκε ὁ μαρκήσιος μοῦ τὸ ἐδείξατε, κύριε, καὶ πρὸ ἔξη μηνῶν καὶ θρῖσκειται δυὸ ὄρες μακριὰ ἀπ' ἐδῶ!

Ὁ ὀδηγός μὲ ἀπάθεια:

—Ἴσως νὰ ἔχετε δίκη. Μὰ σκέφθηκα πὺς θὰ εἶνε πολὺ μακριὰ, γιὰ τὴ δεσποινίδα κόρη σας, πὺ συνοδεύετε τώρα...

***

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

Ὁ κ. Κ... σὲ μιὰ ἐπιστολὴ πὺ γράφει σ' ἓνα φίλο του:

«Ἀγαπητὴ Ζώρζ, στείλε μου, σὲ παρακαλῶ, μὲ τὸν ἐπιφέροντα τὴν ταμπακιέρα μου, πὺ ξέχασα χθὲς τὸ βράδυ στὸ σπῖτι σου».

Πρὶν ὄμως κλείση τὸ γράμμα του, θρῖσκει τὴν ταμπακιέρα του καὶ προσθέτει ἐν ὕστερογράφῳ:

«Ἄτῆ τὴ στιγμὴ βρῆκα τὴν ταμπακιέρα μου, καὶ μὴ κάνεις τὸν κόπο νὰ μοῦ τὴ στείλῃς !...»

Καὶ σφραγίζοντας τὴν ἐπιστολὴ, τὴν στέλνει στὸ ταχυδρομεῖο!..

***

ΔΑΝΕΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΟΦΕΙΛΕΤΗΣ.

Ὁ κ. Φ. μπαίνει στὸ σπῖτι τοῦ ὀφειλέτου τοῦ θυμωμένος καὶ τὸν θρῖσκει στὸ τραπέζι, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πὺ εἰτοιμάζεται νὰ κόψῃ μιὰ γαλοπούλα:

—Θὰ μὲ πληρώσετε, κύριε; καὶ ἡ ὄχι;

—Μοῦ εἶνε ἀδύνατον πρὸς τὸ παρόν, ἀγαπητὴ μου... Τί νὰ σὰς ἀμῶ;... Εἶμαι κατεστραμμένος. Ἐν ἔχω οὔτε μιὰ πεντάρα...

—Ναί, κύριε, μὰ ὄσοι δὲν ἔχουν χρήματα δὲν τρῶνε... γαλοπούλες...

—Χμ! Ἄλλοίμονο!... ἀποκρίνεται ὁ ὀφειλέτης, ὑποκρινόμενος τὸν συγκινημένο... Μονάχα αὐτὴ ἡ γαλοπούλα μοῦ εἶχε ἀ-

πομείνει καὶ τὴν ἔσφαξα κι' αὐτὴ, γιατί δὲν εἶχα νὰ τὴν... θρῖσω...

***

ΣΤΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ:

Ἐνας πελάτης μπαίνει καὶ ἀπευθύνεται στὸ γκαρσόνι:

—Δὲν μοῦ λές, παιδί μου, χθὲς σοῦ ἔδωσα ἀντὶ γιὰ τάλληρο... ἓνα εἰκοσόφραγκο!... Θυμᾶσαι;

—Ὅχι, κύριε... τάλληρο ἦτανε...

—Περὶ ἄργον... Ἐγὼ θυμοῦμαι καλὰ πὺς εἶχα ἐπάνω μου ἓνα εἰκοσόφραγκο, πὺ ἦτανε μάλιστα... κίβδηλο...

—Ἄ!... Γιὰ καθῆστε νὰ ψάξω... Ναί... ναί... ἔχετε δίκη...

***

ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ:

Ὁ πατέρας. — Νά! Αὐτὴ εἶνε ἡ Ἀθηνᾶ!...

Ὁ γυιός. — Καὶ αὐτὸς πὺ εἶνε πίσω τῆς εἶνε ὁ ἄντρας τῆς;

Ὁ πατέρας. — Ὅχι, παιδί μου!... Δὲν ἦτανε παντρεμένη... Ἦτανε ἡ θεὰ τῆς... σοφίας!!

Λεῖς νὰ πᾶς κι' ἐσὺ μεταξὺ τους;...

Ὁ καθηγητής δὲν ἀπάντησε...

Μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ ἄφησε τὸν ἄγγελο βλέποντας ἓνα ἔρημο θουναλάκι τοῦ Παραδείσου πῆγε καὶ κάθησε ἐκεῖ πέρα.

Ὅλες ἡ ἐλπίδες του εἶχαν διαλυθῆ...

Καὶ στὸν ἄλλον κόσμον τὰ πράγματα δὲν ἦσαν πὺ διαφορετικὰ ἀπὸ τὴ γῆ... Ἦταν καταδικασμένος νὰ ζήσῃ κι' ἐκεῖ καὶ γιὰ τὴν αἰωνιότητα, μόνος, χωρὶς καμμιὰ ἀγάπη, καμμιὰ στοργὴ γῆ κοντὰ του...

Γιὰ τί λοιπὸν εἶχε πεθάνει;

ΝΟΥΡΙ ΓΚΙΟΥΤΕΚΙΝ

